

אין בין המודר פרק רביעי נדרים

אם היה כהן המדיר יורוק עליו דם חטאתו ודם אשמו קמני סתם
דמשמע כל חטאות ואשמות ואע"ג דלא מחוסרי כפרה נינהו: לא
לעולם שלוחי דין נינהו ומאי דם חטאתו ודם אשמו דקמני חטאתו
של מלוכר כו' דהיינו מחוסרי כפרה וכו' וה"ה לגדול: מוידין חייבין.
לשלם קרבן לבעלים: לתקוני שושיך.
שליח ולא לעוומי: אמרי. לעולם
שלוחי דין נינהו ולהכי פיגולו פיגול: לעולם
לא יחשב לו: פיגול יהיה מכל מקום:
אלא מעשה. יציא אדם אפי' חטאת
חלב על חזירו שכן מביא קרבן על
אשמו שוטה דמשמע כל קרבנות
שהיא חייבת אפי' אם אכלה חלב:
ומתקן (ג) רבי יוחנן אשמו שוטה
יביי דמי. סתמא מחויבת קרבן אי
לחלה כו': פסול. הקרבן הואיל
ונדחה כשנשתייך ללאו בת קרבן היא
ידחה התם נמי גבי אשה הואיל ונדחית
זשעת אכילה נדחית מהכל ואין אדם
מביא קרבן חלב על אשמו שוטה.
ולכא למירמא מהכא וכו' קאמינא
דלר' יהודה לא דמיא קרבן על אשמו
שוטה כגון זבה או זילתא או מלוכרת
וקפריה נמי יציא אדם כו'. אלמא אמר
ר' אלעזר הפריש פסח על חזירו של
מדעתו כו': אמר רבי זירא שה לניס
אזוב. דמשמע אדם מביא פסח
שוטה על בניו ועל בנותיו הקטנים:
לאו דאורייתא הוא. (ג) להכי הפריש
פסח על חזירו לא עשה ולא כלום:
וממאי. ללא דאורייתא ולא מדתנן
וכו': ואי אמרם שה לניס אזוב. דאדם
שוטה על בניו הקטנים דאורייתא: על
בישר קאי ומזוי להו. כלומר היאך
פיגול חטאתו ואשמותו
יכול זה לזכות את אחיו מאחר שנשחט
והא תנן (פסחים פט.) נמנין ומושכין
ידיהן עד שישחט אלף אלוניו להו
לאחר שחטוהו לאו דאורייתא והך
משמע דמשמע דבניו קטנים מיירי:
אלא. הואיל ולא דאורייתא הוא למה ליה
לאזבוהו למימר הריני שוחט את הפסח
על מי שיעלה ממס לירושלים כדי לזרזן
במלות: שניא נמי הכי. כדי לזרזן
קאמר מדקאמר בניס שפליס ולא קאמר
ובניס ולא יציא ידי מרבית מכלל דלא
מחייב מלאורייתא אלף לזרזן קאמר:
כיון

אלא מעשה יציא אדם פסח על חזירו.
א"ר זירא שה לניס אזוב לאו דאורייתא.
לעולם כתיב דין נינהו ומאי דם חטאתו ודם אשמו דקמני חטאתו של מלוכר כו' דהיינו מחוסרי כפרה וכו' וה"ה לגדול: מוידין חייבין.
לשלם קרבן לבעלים: לתקוני שושיך.
שליח ולא לעוומי: אמרי. לעולם
שלוחי דין נינהו ולהכי פיגולו פיגול: לעולם
לא יחשב לו: פיגול יהיה מכל מקום:
אלא מעשה. יציא אדם אפי' חטאת
חלב על חזירו שכן מביא קרבן על
אשמו שוטה דמשמע כל קרבנות
שהיא חייבת אפי' אם אכלה חלב:
ומתקן (ג) רבי יוחנן אשמו שוטה
יביי דמי. סתמא מחויבת קרבן אי
לחלה כו': פסול. הקרבן הואיל
ונדחה כשנשתייך ללאו בת קרבן היא
ידחה התם נמי גבי אשה הואיל ונדחית
זשעת אכילה נדחית מהכל ואין אדם
מביא קרבן חלב על אשמו שוטה.
ולכא למירמא מהכא וכו' קאמינא
דלר' יהודה לא דמיא קרבן על אשמו
שוטה כגון זבה או זילתא או מלוכרת
וקפריה נמי יציא אדם כו'. אלמא אמר
ר' אלעזר הפריש פסח על חזירו של
מדעתו כו': אמר רבי זירא שה לניס
אזוב. דמשמע אדם מביא פסח
שוטה על בניו ועל בנותיו הקטנים:
לאו דאורייתא הוא. (ג) להכי הפריש
פסח על חזירו לא עשה ולא כלום:
וממאי. ללא דאורייתא ולא מדתנן
וכו': ואי אמרם שה לניס אזוב. דאדם
שוטה על בניו הקטנים דאורייתא: על
בישר קאי ומזוי להו. כלומר היאך
פיגול חטאתו ואשמותו
יכול זה לזכות את אחיו מאחר שנשחט
והא תנן (פסחים פט.) נמנין ומושכין
ידיהן עד שישחט אלף אלוניו להו
לאחר שחטוהו לאו דאורייתא והך
משמע דמשמע דבניו קטנים מיירי:
אלא. הואיל ולא דאורייתא הוא למה ליה
לאזבוהו למימר הריני שוחט את הפסח
על מי שיעלה ממס לירושלים כדי לזרזן
במלות: שניא נמי הכי. כדי לזרזן
קאמר מדקאמר בניס שפליס ולא קאמר
ובניס ולא יציא ידי מרבית מכלל דלא
מחייב מלאורייתא אלף לזרזן קאמר:
כיון

אלא מעשה יציא אדם פסח על חזירו.
א"ר זירא שה לניס אזוב לאו דאורייתא.
לעולם כתיב דין נינהו ומאי דם חטאתו ודם אשמו דקמני חטאתו של מלוכר כו' דהיינו מחוסרי כפרה וכו' וה"ה לגדול: מוידין חייבין.
לשלם קרבן לבעלים: לתקוני שושיך.
שליח ולא לעוומי: אמרי. לעולם
שלוחי דין נינהו ולהכי פיגולו פיגול: לעולם
לא יחשב לו: פיגול יהיה מכל מקום:
אלא מעשה. יציא אדם אפי' חטאת
חלב על חזירו שכן מביא קרבן על
אשמו שוטה דמשמע כל קרבנות
שהיא חייבת אפי' אם אכלה חלב:
ומתקן (ג) רבי יוחנן אשמו שוטה
יביי דמי. סתמא מחויבת קרבן אי
לחלה כו': פסול. הקרבן הואיל
ונדחה כשנשתייך ללאו בת קרבן היא
ידחה התם נמי גבי אשה הואיל ונדחית
זשעת אכילה נדחית מהכל ואין אדם
מביא קרבן חלב על אשמו שוטה.
ולכא למירמא מהכא וכו' קאמינא
דלר' יהודה לא דמיא קרבן על אשמו
שוטה כגון זבה או זילתא או מלוכרת
וקפריה נמי יציא אדם כו'. אלמא אמר
ר' אלעזר הפריש פסח על חזירו של
מדעתו כו': אמר רבי זירא שה לניס
אזוב. דמשמע אדם מביא פסח
שוטה על בניו ועל בנותיו הקטנים:
לאו דאורייתא הוא. (ג) להכי הפריש
פסח על חזירו לא עשה ולא כלום:
וממאי. ללא דאורייתא ולא מדתנן
וכו': ואי אמרם שה לניס אזוב. דאדם
שוטה על בניו הקטנים דאורייתא: על
בישר קאי ומזוי להו. כלומר היאך
פיגול חטאתו ואשמותו
יכול זה לזכות את אחיו מאחר שנשחט
והא תנן (פסחים פט.) נמנין ומושכין
ידיהן עד שישחט אלף אלוניו להו
לאחר שחטוהו לאו דאורייתא והך
משמע דמשמע דבניו קטנים מיירי:
אלא. הואיל ולא דאורייתא הוא למה ליה
לאזבוהו למימר הריני שוחט את הפסח
על מי שיעלה ממס לירושלים כדי לזרזן
במלות: שניא נמי הכי. כדי לזרזן
קאמר מדקאמר בניס שפליס ולא קאמר
ובניס ולא יציא ידי מרבית מכלל דלא
מחייב מלאורייתא אלף לזרזן קאמר:
כיון

הכהנים שפיגולו במקדש.
קרבנות ששחטו חרקים לחלל מהם חון למנס ולא הולך לבעלים. מוידין. שיעש שפסולים
כך. חייבין. לתקוני שושיך. שיעש שפסולים. שיעש שפסולים. שיעש שפסולים.
לשעלה דרוזן היה מקדש. (ג) חייבין לתקוני שושיך. שיעש שפסולים. שיעש שפסולים.
מוידין. (ג) ונשתמח. מהה. דענין דעת. במסכת ערכין פסוק משקלי עלי (בחיים ב). וחדו ונשתמח. שקט משעמומו.
כמו (שעיני ג) על הר געש. דמתמסר על טורף שלח (בחיים ב). על מי שיעלה ממס ראשון לירושלים. יאח מנסה
עלי. ואי מקניג לא נלקח זשעת שחטה (ג) חייבין בה. מביא חטאת משה מביא חטאת עליו יוכלין להשתטע לזכרונות עליו ולא אחר
ששטח: בנות דרויות ובנים שפליס. ולא קמני צמות וזכות ובנים אין וזין:

כ א מיי פ"ט מהלכות
תומאה ברעמ הל"ב א:
בא ב א מיי פ"ו מהל'
חולב ומזיק בל"ד ד:
בב ד מיי פ"ט מהל'
פסולי המוקדשין
הל"ב ו (פ"ג מהל' שנגות
הלכה ג):
בג ה מיי פ"ג מהל'
שנגות הלכה ח
ופסקן שחזר ונראה ע"ש
ב"ב"ן:
כד ו מיי פ"ג מהל'
קרבן פסח הלכה ח
ע"ש:

הגהות הב"ח
(א) גמ' שה לניס אבות
דאורייתא על בישר קאי
ומזוי. יציא ז' דהרי
בניטין פ' כל הגט דף כ"ה
ומקמינן ליה משום קושא
וו ללחיי שכבר אימנא
עליהם מעיקרא ולמלא
לעולם דאורייתא הוא וי"ע
מלאמי קושא וו בתוס'
דפסחים דף פ"ט ד"ה
אלא: (ב) ש"י ד"ה ומתקן
אשמו שוטה לר' יוחנן
הכי דמי: (ג) ד"ה לאו
דאורייתא ולהכי:

גילוי הש"ס
גמ' שכן אדם מביא קאי
אשמו שוטה כו". קשה
לי מה טעם דלמדין לניל
בני יולדת שכן מביא על
אביו כתיב היעט כיון
דחייבי קרבן דלשה על
בעלה מוקמי לקרא דחיה
חורה היולדת לניס אשמו
שוטה ומכ"ש הר"ן שם
אלא כמכל דלא תביי חרות
ליכא בישר וזבמת כיון
מביא על אשמו שוטה כיון
דלר"ך דעת ונלג"א:

תוספות
אם היה בקו. אומר
ממנו זרזן
חטאתו ואשמו דמשמע
ליה דמייירי בחטאת חלב
דניס חטאתו דרומתא
ניסו וה"ה דמני לאותבי
ממניי חטאות ואשמות:
אמאי פיגול לימא
לתיקוני שרקייתא ולא
לעוומי דלמא אב"ר
אלעזר הפריש האמת
הלב וכו'. מימא מדרי
יומנן גופיה תיקשי דהכל
כתיבין דעת וי"ע וי"ל
דמנין למימר דר' יוחנן
מייירי בכהן המקריב שרקי
דעת בעלים: שושב לאו
לניל זמא חרות היולדת
נין פיקחין בין שוטה מי
אחי לא מני מימי: יביא
אדם פסח על חזירו שכן

אדם מביא קרבן על בניו כשהו קטנים וכו' אמר רבי זירא שה לניס אזוב לאו דאורייתא הוא.
כלומר דקטנים אינם לניס
למנות דאם אוכלין מן הפסח לא היו נכאלים שלא למנויו ללא אכר רומנא אלף להטו דלמיתו בננות מתיבא אלף אדם
דלא שייך בהו לא מייירי מידי דהוא אנשים דשותן הן שאע"פ שאין חייבות כספה ומתרות לחלול ממנו ואינו נקרא שלא
למנויו וכן קטנים: על בישרא קאי וזבחה לזרזן. בתמיה כלומר לאחר שחטוהו יכול להשתטע והא תנן (פסחים דף פט.)
מושכין ויהיו עד שישחט אלף לאחר שחטוהו לא אלמלא דהתמטע קטנים לאו דאורייתא ובניו דקטנים מיירי: בקב"ב למה
לי לבישר להו. כיון דלא התמטע לזרזן:

מוסף רש"י
ראשון ראשו ורובו לאחר שחטוהו, זכה בחלקו. דלמדין יש זכירה זשעת שחטה היה זה ראיין לכן ונשחט פסח זה
עליו, וזבחה את אחיו עמו. לניס חלקו (ג) חייבין לזרזן בחצות. ואינן התנה אל כולן עליו משום שחטה,
ולכן דקאמר על מי שיעלה ראשון, לזכרה חלקו. כלומר מלאה אחו הוא ראשון ואלא הריעם אל כלו (שם) ובני לזרזן קאמר,
שחזר כל אדם להיות ראשון ויהיה הוא ראש לחמיו שחט על ידי וכן הריעם (פסחים פט.) תניא מימי הכי. דמשום זריות
נקט (שם) דלא נמכוין אלף לזרזן ומיהו חלוהו אמניטו (ג) חייבין בה. ובנים שפליס. ולא קמני ונמלאו צמת וזכות כספה
ונביא אל זכו (שם).